

[Korsgaard.]

tet den, nemlig Banen fra Nyborg til Faaborg, og bortforpagtet den paa en saadan Maade, at den skulde give 2 pCt. af den i Banen indestaaende Kapital. Nu vil imidlertid formentlig de fleste her i Salen vide, at det sydfynske Jernbaneselskab sandsynligvis ikke vil være i Stand til at betale denne Forpagtningsafgift, og det maa jo saa betyde, at dette maa finde Udtryk paa i givet Fald kommende Aars Tillægsbevillingslov. Egentlig mener jeg, at det skulde have været allerede paa indeværende Aars Tillægsbevillingslov, idet jeg gaar ud fra som nogenlunde givet — og det kan jeg jo faa bekræftet eller afkræftet —, at man heller ikke for Aaret 1934—35 vil faa nogen Forpagtningsafgift.

Dette, at man ikke var i Stand til at udrede Forpagtningsafgift, dels til Staten og dels til andre Jernbaner paa Fyn, bevirkede, at der blev nedsat en Kommission til Behandling af Sydfynske Jernbaners Forhold, og denne Kommission har, som vist allerede antydte fra min Side, for nogle Dage siden afgivet Betænkning. Nu er det ikke for mig i Situationen afgørende at komme til at fordele Ansvaret i det givne Foretagende paa rette Maade, og jeg evner det heller ikke. Men jeg ønsker dog at konstatere, at det nu altsaa er gaaet dette Foretagende galt, skønt Strækningen Odense—Svendborg indtægtsmæssigt vel er nogenlunde den bedste Bane, der findes her i Landet, i hvert Fald langt den bedste Privatbane.

Ikke desto mindre er det nu altsaa gaaet galt. Hvor Ansvaret herfor skal lægges, tør jeg altsaa ikke sige med Sikkerhed. At Ledelsen maa faa Part i Ansvaret, derom kan der ikke være Tvivl. At man ogsaa kan give hele Udviklingen en Part af Skylden, kan fornuftigvis heller ikke benægtes. Men det forekommer mig, at man heller ikke helt kan fritage Ministeriet for offentlige Arbejder for Ansvar, idet det forekommer mig, at der er sket Ting, som er saa mærkelige, og som dog paa den anden Side er sket i Dagens klare Lys, at det er mig ret uforstaaeligt, at man uden videre har kunnet gaa med hertil fra Ministeriets Side.

Jeg tænker her i ganske særlig Grad paa Pensionsspørgsmaalet, idet det fremgaar af Betænkningen, at man i en lang Aarrække, indtil de paagældende Pensionister er døde, maa regne med en Udgift paa rundt regnet 300 000 Kr. Da det drejer sig om Penge, der skal udbetales til Menneker, som har forladt Banerne, burde det

ikke være en Udgift, der belastede den nuværende Drift, men man burde i Tide have sørget for, at de fornødne Beløb var henlagt. Man kan saa strides om, hvorvidt man skulde have henlagt Beløbene til særlige Fonds, eller man skulde have ladet Pengene indgaa i Banernes Drift — det skal jeg ikke opholde mig ved, men man har overhovedet ikke foretaget nogen Henlæggelse.

I denne Forbindelse maa jeg paa den anden Side sige, at man ganske vist har gjort akkurat det samme, som Statsbanerne har gjort, for de har heller ikke gjort noget. Som Statsbanerne i de seneste Aar har udviklet sig, vil denne store Pensionsbyrde, som man ved man i en lang Aarrække vil komme til at arbejde med, ogsaa være Udtryk for, at man paa et tidligere Tidspunkt har haft et endnu større Underskud, end man har regnet med — i givet Tilfælde har man maaske i enkelte Aar regnet med Overskud, men dette Overskud har i Virkeligheden ikke været der. Paa tilsvarende Maade, mener jeg altsaa, maa man sige, det ligger for Sydfynske Jernbaner, saaledes at i hvert Fald meget væsentlige Dele af det Overskud, som har staaet paa Regnskabet, ikke har været et reelt Overskud, idet Banen, som sagt, ikke i tilstrækkelig Grad har været belastet med den Pensionsudgift, som man havde paataget sig. Denne Udgift plus den Forpagtningsafgift, som skal betales efter den Kontrakt, der gælder i hvert Fald endnu nogle Aar, er Baggrunden for, at Sydfynske Jernbaner ikke synes at have Mulighed for at kunne opfylde sine Forpligtelser.

Men saa er der Spørgsmaalet — og det er det, der interesserer mig i Sagen —: Hvad saa? Skal man lade Sagen gaa sin Gang, altsaa saaledes at forstaa, at man lader det udvikle sig, som det kan bedst, eller skal man tage et bevidst Initiativ fra Statens Side, naturligvis saaledes, at man ikke paa nogen Maade forpligter sig til andet, end hvad man vilde gøre, hvis man ikke tog dette Initiativ? Staten staar allerede over for det at maatte tage Standpunkt til, om man uden videre vil finde sig i ikke at faa den Forpagtningsafgift, som man har Krav paa.

Jeg vil antage, at Staten, eller at i hvert Fald Ministeren, vil stille sig paa det Standpunkt, at han vil sige: Naa ja, jeg kan ikke faa den, og saa er der ikke mere at gøre ved den Ting. Men det er jo ikke nok. Dermed er Banens Forhold jo ikke klaret. Efter Kommissionsbetænkningen